

Pagal Jurgą Ivanauskaitę

Kelionė

Kelionė leidžia dar kartą sugrįžti į vaikystę. Ji mus priverčia smalsauti, šniukštinėti, žvalgytis, be atvangos klausinėti į viską rodant pirštu ir kaip vaikui mokantis skiemenuoti kalba, nuo kurios dažniausiai lūžta liežuvis. Kiekvienas naujas svetimšalis pašnekovas, taip lengvai dėlįojantis žodžius savąja, bet mums svetima šnekta, atrodo didžiai išmintingas.

Kelionė mums vėl suteikia prarastą gebėjimą stebėtis, tyrinėti, pažinti, džiūgauti, krykštauti iš susižavėjimo ir nuostabos. Kelionė atveria net labiausiai susigniaužusią ir surambėjusią širdį, kuri vėl tampa imli neišsenkantiems pasaulio stebuklams ir todėl – dosni kitiems. Atvirlaiškių rašymas, dovanėlių namiškiams ir draugams pirkimas – tai tik vienas iš to dosnumo pasireiškimų. Kartkartėmis jis pasiekia aukščiausiąją savo gaidą ir virsta priekaištu dėl dėmesio ir meilės, kurių namie niekada pakankamai neskyrei aplinkiniams, arba, pranokęs bet kokius sąžinės balsus, nuvilnija visa apimančiu kosminiu gailėsčiu iki pat dangaus pakraščių.